

Mieke's Voice - Aflevering 57 - Mijn ontslag nemen

Ik miste Amerika. Terzelfdertijd was ik er me van bewust dat ik in België woonde en besloot mijn best te doen om in te zien wat ik van al mijn ervaringen kon leren. Zowel de positieve als de negatieve. Ik besloot om mijn aandacht te richten op het huidige moment en de geleerde lessen te integreren.

Sinds enkele jaren werkte ik als opvoedster in Ter Linde in Deinze, een tehuis voor volwassenen met een verstandelijke en / of lichamelijke beperking. Ik deed mijn werk graag, vooral de connecties met alle betrokkenen waren voor mijn zeer waardevol. De connecties met de gehandicapte bewoners, co-counselors, maatschappelijk werkers, ouders, familieleden en de interacties met de gemeenschap. Ik hou ervan om mensen te helpen en geniet van de menselijke interacties. Ik vind dat ik iets leer van iedereen die ik tegenkom.

Mensen zien zoals ze werkelijk zijn, krachtige goddelijke zielen in een lichaam met elk hun eigen unieke menselijke ervaring, ongeacht welke fysieke, mentale of emotionele handicap ze in dit leven hebben ervaren, is wat ik echt leuk vond aan mijn werk!

Helaas was mijn terugkeer naar het werk geen prettige ervaring. Iets in mij was veranderd. Ik was niet meer dezelfde als toen ik vertrok voor mijn reis naar de VS. En er was nog iets dat me was opgevallen sinds ik daar begon te werken dat me echt stoorde. Het enorme gebruik van geneesmiddelen dat aan de bewoners werd gegeven, zat me niet goed.

De meeste bewoners kregen vier keer per dag grote doses medicijnen; bij het ontbijt, middagmaal, avondmaal en bij het slapengaan. De medicatie werd

zorgvuldig bereid in een wekelijkse pilcontainer. Voor elke maaltijd werden de bewoners goed getraind om eerst hun pillen in te nemen met een glas water.

Regelmatig hadden we een groepsvergadering met de opvoeders, de psycholoog en anderen die met de bewoners werkten. Na een tijdje merkte ik een patroon op. Vier keer per dag gaven we iedereen zijn medicatie. Sommigen van hen een paar pillen, en anderen heel veel pillen. In de vergadering bespraken we de gedragspatronen van de bewoners van de afgelopen week en de psychologen besloten dan op basis van de verhalen die werden meegedeeld om de medicatie aan te passen.

Naar mijn mening zijn veel van de uitdagende gedragingen van de bewoners het resultaat van de aangeboden medicatie. De medicatie was de echte bron van het ongewenste gedrag, wat niet werd herkend. Vervolgens werd de conclusie getrokken om de medicatie aan te passen. Tot een ander ongewenst gedragspatroon zich aandiende. En daar gingen we dan terug weer in hetzelfde patroon. Medicijnen aanpassen, gedragsverandering, vergadering, enz. Een nooit eindigende cyclus en een echt winstgevend machine voor de gigantische farmaceutische bedrijven.

Ik had dat spelletje heel vlug door en vond dit helemaal niet OK. Ik zag het doel in van de “big pharma”, namelijk het garanderen van een groeiende bron van inkomen en ook als een manier om de bevolking te manipuleren en onder controle te houden. Het geneest noch ondersteunt de mens, noch respecteert het de mens voor wie hij werkelijk is.

Het geven van een handvol medicatie aan elke bewoner bij elke maaltijd voelde voor mij ziekmakend en respectloos aan. Het viel me op toen ik mijn collega's hierover aansprak dat zei daar blijkbaar geen probleem in zagen. Het was hun werk en ze werden er voor betaald.

Ikzelf had verschillende gehandicapt familieleden. Sommige mensen worden geboren met een handicap. We hebben ook allemaal ons uniek en kleurrijk pallet aan emoties. Die emoties kunnen vele malen per dag worden geactiveerd door onze levenssituaties en interacties met anderen. Menselijke emoties en conflicten zijn normaal, we leren ervan. Het elimineren en onderdrukken van onze emoties met medicatie is niet de beste en enige benadering.

De farmaceutische bedrijven maken op die manier gigantische fortuinen ten koste van de gezondheid en het bewustzijn van de mensen. Een travisteit naar mijn mening die ik niet langer wilde steunen.

De eerste drie maanden na mijn terugkeer uit Amerika waren ontzettend uitdagend. Ik ervoer innerlijke veranderingen. Mijn innerlijke landschap was zich aan het verschuiven. Angsten en onzekerheden doken op. Ik had zoveel vragen. Wie ben ik, wat is mijn doel, wat is mijn ware roeping, wat is er met mij aan de hand. Ik verlangde ook naar een zielenpartner aan mijn zijde en een baan waarin ik mijn hogere doel kon vervullen.

Ik voelde me steeds meer machteloosheid in mijn werksituatie. In plaats van spontaan gewoon mezelf te zijn, probeerde ik steeds meer aan de verwachtingen van mijn collega's te voldoen. Maar van binnen verhinderden mijn angsten en beperkende overtuigingen me om te zijn wie ik ben. Door me op mijn angsten te concentreren, werden die alleen maar sterker.

Ik voelde me totaal overweldigd. Elke dag verloor ik de verbinding met mezelf en mijn integriteit meer en meer. Ik verloor mijn motivatie en inspiratie, ik was “burned out, opgebrand”, zoals ze dat in het veld noemen. Het werd hoogst dringend tijd om mezelf te respecteren en verandering te brengen in mijn situatie.

“Wat moet ik veranderen?”, vroeg ik me af. "En hoe pak ik dit aan?" Ik had zojuist een lening bij de bank aangegaan om mijn eerste nieuwe auto te kopen en die lening nog iets verhoogd om de retraite naar Amerika te kunnen maken. Mijn innerlijke dialoog verliep als volgt. “Ik kan mijn baan niet opzeggen, ik heb het geld nodig om mijn rekeningen te betalen. Wat moet ik nu doen? Als ik blijf werken, zal ik steeds meer negatieve situaties aantrekken totdat ik luister en handel naar mijn intuïtie en innerlijke weten dat daar blijven werken niet in overeenstemming is met mijn integriteit. Als ik daar stop met werken, heb ik het geld niet om mijn rekeningen te betalen!”

Ik besloot om open en eerlijk te zijn en de waarheid te vertellen. Zonder iets te zeggen tegen mijn collegas, belde ik het hoofd van de afdeling van de instelling op, Tine De Vlieger. De persoon die de beslissingen kon nemen. Ik zei dat ik met haar wilde praten en vroeg een persoonlijk gesprek aan. Ze stond bekend als niet de gemakkelijkste persoon om mee samen te werken. Een persoonlijk gesprek aanvragen was waarschijnlijk niet de gebruikelijke aanpak.

Wat had ik te verliezen? Als ik niets zei kon niemand me ondersteunen bij het vinden van een oplossing. Ik besloot al mijn kaarten openlijk op tafel te leggen en Tine te vertellen wat er met me aan de hand was.

Op het afgesproken moment klopte ik bij Tine aan. Nochtans dit geen normale manier van doen was voelde ik me toch kalm. Ik voelde me goed bij mijn beslissing. Ze opende de deur en leidde me naar een stoel.

Terwijl ik aan tafel ging zitten, zei ze: "vertel eens, wat is er aan de hand?"
"Waarom wilde je met me praten?"

Met kalme stem legde ik uit dat ik een burn-out ervoer en voor mezelf moest zorgen. Mezelf van de baan verwijderen, leek mij de beste oplossing. Ik deed dat ik terug in balance wou komen met mezelf en erachter wilde komen wat ik vervolgens wou gaan doen. Ik vertelde haar ook dat als ik mijn baan zou opzeggen, ik mijn rekeningen niet zou kunnen betalen, dus stoppen met werken was geen optie voor mij.

“Wat kan ik dan voor je doen”, vroeg ze ? Ik vroeg haar of het voor haar mogelijk was mij de C4-papieren te geven, die mij de toestemming zou geven om een werkloosheid inkomen aan te vragen. Normaal gesproken kan je geen werkloosheid aanvragen als je zelf je ontslag neemt. Als het bedrijf een reden heeft om je te laten gaan, kunnen ze je de papieren geven om een werkloosheid wedde aan te vragen.

Het was eruit! Ik had mijn waarheid gesproken en gevraagd wat ik wou. Namelijk, een oplossing die mijn probleem kon oplossen en die me de ruimte en tijd zou geven om uit te zoeken wat ik vervolgens kon doen.

Een stilte vulde de kamer. Op een kalme manier had ik mijn waarheid gesproken. Tine had aandachtig geluisterd en me niet onderbroken. Zwijgend keek ze me aan.

Het lag nu in haar handen. Als ze nee zei, dan bleef ik aan het werk tot ik een andere baan had gevonden. Als ze ja zei, zou dat mijn probleem oplossen. Ik wist dat het een ja of nee zou zijn.

Ik gaf me totaal over in dat moment van stilte. Ik had mijn steentje bijgedragen. Het was nu aan het universum om te besluiten welk pad voor me lag. Hoe dan ook, wat haar besluit ook mocht zijn, ik besloot het volledig te aanvaarden.

Toen verbrak ze de stilte. “Oké, zei ze, ik zal dat voor je doen. Ik zal je de C4-papieren geven zodat je werkloosheid kunt aanvragen. Maar hou het voor jezelf. Ik apprecieer je openheid en eerlijkheid”, zei ze. Een glimlach van dankbaarheid overviel me. Dankbaarheid dat ze in staat was te luisteren naar haar

hart en intuïtie en dankbaarheid voor mezelf, dat ik het lef had om open en eerlijk te zijn.

Ik voelde een diepe opluchting! Ze gaf me de C4 en liet me het formulier invullen om mijn opzegtermijn van twee weken in te dienen.

Ik had geen idee toen ik aan de deur klopte dat ik die kamer zou verlaten met een C4 in de hand en mijn opzegpapieren. Mijn leven was een nieuwe wending aan het nemen en het voelde heel goed aan. Wat een opluchting! Ik merkte op dat Tine zich ook goed voelde bij haar beslissing.

Een gevoel van vrijheid en vreugde vulde me op! Mijn stappen waren licht en veerkrachtig!

Uit deze ervaring leerde ik een enorme levensles! Als ik duidelijk weet en zeg wat ik wil, kan het mij gegeven worden. Alleen als ik in de war ben of niet zeker weet wat ik wil, is het moeilijker te bereiken.

"Ik vraag me af wat er op mijn pad zal komen", dacht ik bij mezelf.

Mijn volgende stap was het informeren van mijn baas Veerle N. die mij had aangenomen in Ter Linde, en mijn collega's Hubert, Jo, Barbara, Ilse en Tonia van onze leefgroep in "De Hulst" en de collegas van de twee andere leefgroepen "De Brem" en De Distel".

In het gesprek met Veerle liet ik haar weten dat ik besloot mijn baan op te zeggen en verzekerde haar dat ik zou blijven werken totdat ze een vervanger voor mijn positie hadden gevonden. Ik bracht haar op de hoogte dat ik reeds een gesprek had gehad met Tine De Vlieger en dat die aan boord was met mijn beslissing. Wat een geweldig gevoel om vanuit mijn kracht mijn waarheid te kunnen spreken. Eerst nam ik de beslissing, daarna kwam de oplossing. Ik leerde te leven vanuit mijn passie en te vertrouwen op het ontvouwen van mijn pad.

Ik schreef een brief aan al mijn collega's en bezorgde die tegelijkertijd om geruchten en misinformatie te voorkomen. Gelukkig heb ik nog steeds al mijn dagboeken, inclusief die brief.

Deinze, 14 december 1998

Aan...

Daar ik op zoek ben naar mijn mogelijkheden en interesses in het leven, heb ik een innerlijk verlangen om nieuwe en andere ervaringen aan te gaan.

Alternatieven heb ik nog niet, maar ik voel een grote vreugde om mezelf deze stap toe te staan nu het nog kan. Ik voel gewoon dat ik het moet doen, nu ik nog alleen ben.

Met 100% inzet, liefde en respect blijf ik hier werken tot er een gepaste invulling van mijn plaats is gevonden.

In het belang van de bewoners, vind ik het beter dit nu enkel aan het personeel mee te delen en pas op het einde aan de bewoners. Om onnodige verhalen en gissingen de kans te geven te ontstaan, vond ik het het best en eerlijkst om jullie dit via deze weg zelf mede te delen.

Ik zou jullie willen vragen respectvol met deze situatie om te gaan.

Ik ben jullie allen dankbaar voor de aangename samenwerking.

Mieke

Ik had geen idee wat er daarna zou komen. Ik voelde een enorme opluchting dat ik naar mijn waarheid had gehandeld en vertrouwd op het verdere verloop. Ik voelde me vrij en blij en stond open voor nieuwe avonturen.

Mijn laatste werkdag in Ter Linde was 15 januari 1999. Tot op de dag van vandaag heb ik nog steeds contact met verschillende collega's van Ter Linde. Alsook belde ik de bewoners van mijn leefgroep De Hulst af en toe op gedurende de eerste 10 jaar van mijn leven in de US. Dit bracht ons allen veel vreugde. En nog steeds, elke keer als ik mijn familie en vrienden in België ga bezoeken breng ik ook een bezoekje aan Ter Linde. De meeste bewoners zijn er nog steeds en we voelen ons allen blij elkaar terug te zien. Mijn relaties zijn voor het leven. Tijd en

ruimte bestaan niet als het om mijn relaties gaat.

Mieke's Voice 2021© Mieke Benton
starshowerusa@startmail.com

Delen is toegestaan met mijn naam en email vermeld
Email me indien je wenst toegevoegd of verwijderd te worden
van de lijst of indien je graag de vorige afleveringen
in PDF formaat ontvangt

Mieke's Voice - Deel 1

Week 1 - Introductie - Mijn vroege leven
Week 2 - Een ruwe start
Week 3 - Visie
Week 4 - Geschiedenisles
Week 5 - Boekhandel Caecilia
Week 6 - Onzichtbare hand
Week 7 - Mijn familie, een kring van 5. Deel 1 - Mijn ouders Anny & Hugo
Week 8 - Mijn familie, een kring van 5. Deel 2 - Mijn broer Jeroen
Week 9 - Mijn familie, een kring van 5. Deel 3 - Mijn zus Kathleen
Week 10 - Mijn familie, een kring van 5. Deel 4 - iets over mezelf, Mieke
Week 11 - Ontmoetingen met buitenaardse wezens
Week 12 - De film E.T. - Het buitenaardse
Week 13 - Wat gebeurt er nadat het lichaam sterft?

Mieke's Voice - Deel 2

Week 14 - Inleiding - Relaties
Week 15 - Mijn authentieke aard uitdrukken
Week 16 - Seksualiteit - deel 1 - Eenheid
Week 17 - Seksualiteit - deel 2 - Scheiding
Week 18 - Seksualiteit - deel 3 - Menstruatie
Week 19 - Intieme relaties
Week 20 - Amerika - deel 1 - Krantenartikel
Week 21 - Amerika - deel 2 - Een film binnenstappen
Week 22 - Nog een voorproefje van vrijheid als student
Week 23 - De golven berijden, zowel hoog als laag
Week 24 - Een holistische benadering van genezing
Week 25 - Overnachtingsbegeleider op een middelbare school
Week 26 - Mieke de jongere in actie - Deel 1
Week 27 - Mieke de jongere in actie - Deel 2
Week 28 - Totem-initiatie
Week 29 - Extra vrijheid en onafhankelijkheid
Week 30 - Eerste wake-up call
Week 31 - Tweede wake-up call
Week 32 - Home Ter Linde

Mieke's Voice - Deel 3

Week 33 - Inleiding - Leren van mezelf te houden

Week 34 - Mijn laatste sigaret!
Week 35 - Ik ben ervan overtuigd, er moet daar toch ergens iemand zijn!
Week 36 - Centrum Gea - De Kracht van Klank
Week 37 - Marokkaanse Smaken
Week 38 - Nachtelijke procedure

Mieke's Voice - Deel 4

Week 39 - Inleiding - Onze wegen komen samen
Week 40 - Speciale Aankondiging in Centrum Gea
Week 41 - Ontmoeting met Frank Coppieters
Week 42 - Portlandse Bruggen en Restaurants
Week 43 - Belgen en Amerikanen ontmoeten elkaar
Week 44 - Van de Luxe naar het Bos
Week 45 - Warmwaterbronnen en Zweethut
Week 46 - Goddelijk geïnspireerde Rendez-Vous
Week 47 - Dansend rondom de Galaxy
Week 48 - Laatste Lunch, of toch niet?
Week 49 - Mount Hood roept ons
Week 50 - De Tamanawas waterval
Week 51 - Paul's Dilemma - hij stelt vertrouwen in Jane
Week 52 - Drumcirkel
Week 53 - Op zoek naar verklaring!
Week 54 - Eenheidservaring

Mieke's Voice - Deel 5

Week 55 - Inleiding - Terug naar mijn leven in België
Week 56 - 3 September 1998 - Mijn 28ste Verjaardag
Week 57 - Mijn ontslag nemen